

Demonstranter i Bangkok

Demonstrasjoner i Thailand

Tusenvis av demonstranter i Bangkok brøt seg gjennom politiets sperrer fredag, i et forsøk på beleire regjeringkvartalet. Politiet måtte bruke vannkanoner og tåregass for å stoppe demonstrantene. Protestene mot landets statsminister har vært pågått i Bangkoks gater de siste tre ukene. Thailand er rammet av høy inflasjon og lav økonomisk vekst.

©NTB

omme spor

n. De protesterer mot volden mot innvandrere.

FOTO: SCANPIX/REUTERS

nen har bedt regjeringen om å undertegne den internasjonale konvensjonen for migrasjonsarbeidere, uten å ha blitt hørt.

Kommisjonen mener at det at Tshwane (Pretoria) ikke har undertegnet konvensjonen etter så mange tiår med innvandrere, røper ANC-regjeringens holdning. Den zambiske avisa The Post trekker fram uttalelser fra sørafrikanske politikere, i og utenfor regjering, som tidligere innenriksminister Mangosuthu Buthelezi, leder for zulupartiet Inkatha. Han omtaler innvandrerne som «en stor hodepine» som reduserer den økonomiske veksten i Sør-Afrika.

Opposisjonen har gitt pust til ilden. Mathinius van Schalkwyk fra apartheidregimets reformerte parti, New

National Party, vandret langs grensen for åpne kameraer og lovet å kaste ut innvandrerne. Borgermesteren i Cape Town, Helen Zille, leder for det høyreliberale Democratic Alliance, omtalte innvandrere som dopplangere da hun besøkte et fattig strøk av byen hvor innvandrere ble slått i hjel.

Politi og kriminalitet

«Det er ikke bare media som omtaler innvandrere som stereotyper. De stemples som potensielle kriminelle, narko-handlere og mordere av politikere,» skriver The Post.

Problemet med den omfattende kriminaliteten har infisert og blitt sauset sammen med innvandrerspørsmålet. I 1996 fikk illegale innvandrere generelt amnesti. I 2002 fikk politiet adgang til å

stans alle og avkreve bevis for oppholdstillatelse.

Politiet har gått hardhendt til verks, og ANCs kvinneavdeling har aksjer i det private Lindela-senteret, en anstalt som tar hånd om internerte papirløse innvandrere – på profitbasis. Lindela kan ta inn 6500 om dagen og er blitt kritisert for brudd på menneskerettene. En zimbabwisk støttegruppe rapporterte at minst tre zimbabwere døde hver måned i Lindelas forvaring i 2005.

Politiet raidet tidligere i år en metodistkirke i Johannesburg hvor rundt tusen zimbabwere hadde søkt tilflukt, og slengt dem ut på gaten. Øyevitner har fortalt om politifolk som har vist tommelen opp for gjenger som har slått i hjel innvandrere.

peter.m.johansen@klassekampen.no

RYKTE: Barack Obama skal være muslim, sier ryktene.

FOTO: REUTERS/SCANPIX

Barack Obama er muslim. John McCain har en datter utenfor ekteskap.

Ryktespredning

Jan Grue

TANKEN SOM TELLER

De fleste analyser av politisk drittkasting styrer innom Lyndon Johnsons senatsvalgkamp i Texas i 1948. Slik Hunter Thompson forteller historien lå Johnson ti prosentpoeng under par, og ga beskjed om at man skulle holde en pressekonferanse for å annonsere at hans ærede motstander var i overkant glad i søyene på gården sin. En medarbeider påpekte at det ikke strengt tatt var sant at den andre kandidaten pulte sauer, hvorpå Johnson svarte:

– Of course it's not true. But let's make the bastard deny it.

Historien har i etterkant blitt så kjent at det ikke lenger er særlig viktig at Johnson faktisk uttalte denne replikken. Den føles sann, særlig hvis man kjenner resten av Johnsons politiske ettermæle som en drevne, karismatisk og fullstendig skruppelløs politiker. Den forsterker et inntrykk, den driver hjem et poeng. Har man først hørt noe, kan man ikke avhøre det.

Så langt i årets amerikanske presidentvalgkamp er det trolig Barack Obama som har blitt utsatt for det største antallet rykter. Det har vært så mange av dem at kampanjen hans har opprettet et nettsted, «Fight the Smears», som forsøker å takle dem ett om gangen. Dessverre er det vanskelig å imøtegå rykter uten å forholde seg til dem – you've got to deny it. Og da sitter du der.

Hvis et argument skal være retorisk effektivt kan det ikke komme ut av løse luften, det må bygge på noe tilhøreren allerede er enig i. Politisk argumentasjon forholder seg til doxa, vår tause kunnskap om verden. Slik kunnskap bygges opp i offentligheten over tid, og utgjør etter hvert et arsenal av ting som kan refereres til, antydes og kodes. Og når argumentet ligger i publikums assosiasjoner, er det lettere å fraskrive seg ansvaret. Man kan til og med sende ut et dementi. Skaden er uansett gjort, så lenge påstanden går inn i doxa.

En slik strategi fungerer naturligvis best når noen gjentar påstanden – og gjerne gjendrivelsene også.

Johnson ville ha pressekonferansen sin holdt på en dag som ellers var fri for nyheter. Dessverre for oss, og for offentligheten, finnes det nå så mange nyhetsskanaler, kommentarspalter og blogger at et tilstrekkelig saftig rykte alltid vil bli gjentatt. Politisk språkbruk handler om å definere rommet for hva som er mulig å si, men også for hva som er vanlig å si. (Og her har jeg visst gått i den samme fellen. John McCain har ikke en datter utenfor ekteskap. Barack Obama er ikke muslim. Det er vel best at de færreste av Klassekampens lesere har stemmerett i det amerikanske presidentvalget, ettersom begge ryktene nå har satt seg.)

Forrige gang var det John Kerry som druknet i rykteflommen. Det som skulle ha vært en positiv del av doxa – hans status som krigshelt – ble supplert med så mange negative påstander at de assosiative forbindelsene hos litt for mange velgere ble snudd på hodet. Så der finnes det kanskje håp: Doxa kan endres. Kerry forsøkte å tie ryktene i hjel; Obama forsøker å imøtegå dem. Fight the smears!

Jan Grue, stipendiat i språkvitenskap